

CASADIELLES

La llum es filtra per la persiana. Obro els ulls, o al menys ho intento. Tinc la boca seca i un lleuger xiulet em resona al cervell. Juro solemnement que mai més tornaré a beure Chartreuse (m'ha quedat molt Scarlata O'Hara, pero es tal com em sento....).

Son les deu del matí de diumenge i no sento cap soroll. Els nois han marxat a entrenar, no sento al Carlos i el silenci que m'envolta fa més difícil (si aixó es possible) que abandoni el llit.

Decideixo que ja està bé , que és l'hora de llevar-me. Vaig directament a la dutxa i l'aigua tèbia fa que el meu cos reaccioni, per fí.

Avui es un dia molt especial.

És el dia de les casadielles.

Soc néta, filla, neboda, germana i tieta d'unes dones fantàstiques. Unes dones que constitueixen una espècie d'univers particular, ple de rialles, complicitat, suport i afecte, així com discussions, petits malentesos i "piques". Pura vida com dirien a Costa Rica.

Cada any, poc avans de Nadal, ens reunim totes les dones de la família a casa d'una de nosaltres per fer les casadielles, unes pastes tradicionals asturianes. Els homes, no sense enveja, anomenen la reunió l'akelarre. Per nosaltres, les casadielles son el símbol de la nostra família, d'origen asturià per part del pare, i una excusa perfecte per reunir-nos en una cuina i compartir, a més de la confecció de les pastes, les petites aventures de les nostres vides quotidianes.

Dirigeix l'esdeveniment la Marina, la yaya, noranta-dos anys i ma de ferro. Ella mana, examina, rectifica, tasta i controla absolutament tot el relacionat amb l'elaboració de les pastes. Por algo soy la más vieja, no?

Les altres treballem en parelles més o menys eficients.

La segona d'abordo és l' Angels, la tata, filla de la Marina, que cada any intenta fer les coses a la seva manera, per acabar claudicant (com fem totes), davant la determinació i sabiduria de la yaya.

Després ve la Joana, la meva mare, jove de la Marina. Ella es deixa portar perquè sap de bona tinta que, per molt que t'esforcis, la yaya acaba fent les coses tal i com ella decideix.

A continuació venim la tropa. Les quatre germanes que amb més o menys encert ajudem a fer les pastes, sobretot si una o dues de nosaltres tenim una resaca monumental. Us he dit que mai més tornaré a beure Chartreuse?.

Entre copes de cava (del cava jo no he dit ni mu eh...), comentaris picants (el sexe sempre es un bon recurs i si es davant la teva mare, te un morbillo especial), acudits pocasoltes, "batalles" amb o dels nostres fills, "chismes" (com molen...), cançons i rialles, moltes rialles, va passant la tarda. Les safates en van omplint de casadielles, aquestes pastes exquisites, que actuen com un dolç lligam entre nosaltres i que segons la meva mare, aquest any ens han sortit millor que mai. Comentari que fa cada any, per altra banda. Cap al final de la tarda, tots els membres de la tribu fan cap allí on estem nosaltres fent les casadielles.

En un moment, passem de ser set persones, a ser-ne vint, i la veritat es absolutament divertit, meravellós i caòtic.

Dono fe que cada any que passa, les casadielles ens surten més bones. I es

que no pot ser d'un altre manera. Cada any, l'amor, la diversió i l'experiència fan que cadascuna de nosaltres, desitgi amb ansietat que arribi el dia de les casadielles.

Us donaria la recepta d'aquestes pastes que signifiquen tant per mí, pero aixó , amigues, haurà de ser en un altre moment o un altre relat , perquè per ara, aixó es un secret de família.